

Kisváros

*Ezen a levágott sarkon volt a pék,
nyálcsurgató, meleg cipóillat
gömbölyűn-testesen kérte hátára
késheggyel a keresztet.
Ma is szállongó vaníliaszag,
mint gyermekkor kéken szitáló
téli délutánja, porcukros kifli,
kínaezüst kazetta,
amit hiába pattintanak be, kinyílik mégis.
Tél utóján, ha felbontják az utat,
holt lovak patkóját veti fel a föld,
csak az akácok mutatják az első időt.
Eddig s nem tovább értek a házak,
szőlő lugasa, tearózsáé,
előkertekben viola, bozontos fenyő.
Kaszáló nyújtózott a nádas tóig,
szárcsák paradicsoma.
A tengeriben estelente
fácán csörgette rozsdás kolompját.
Csak az arcokat nem látom többé,
hídfeben a magas házat,
L-ék lakták,
sütöttek farasangi fánkba aranypénzt,
melyik tanár úr harap rá.
Bölcsőnek jó, aztán szűkké válik a hely,
kötése megolvadt viaszé a Nap közelében,
szétesnek ragasztott tollai Ikarosznak,
és zuhan, zuhan, zuhan.*

Ciklámen

*Szégyenli magát a ciklámen,
lehorgasztja fejét,
gyönyörűt álmodott az éjjel
és most egészen belevörösödött.*

Ammoniták

*Ezek a kőbezárt ammoniták,
kagylók, csigák, tengerililiomok,
itt hevernek, kavarnak
a lábam alatt a kávéház
fényesre csiszolt kőpadlójában.*

Ki gondol rájuk rajtam kívül?

*Kit érdekelnek még
a tízmillió éves tragédiák?*

*A házaikat elhagyó lábasfejűek,
a partra sodort, gerincetört lilomok,
szétnyílt kagylók, összelapult csigák,
időt őrző, torz óraszámplapok.*

*Ezek a kőbezárt ammoniták
békésen tűrik a lábak taposását,
némának születtek,
de megkövesült szívükben
őrzik az őstengerek végtelen,
haragos hullámozását.*

GÁSPÁR KATALIN

Én csak csöndesen állok

Talán azt hitted, lehanyaglok, mint a fák.

Most a szomorúságtól félek, a titkolózástól.

Állok egyenesen, kifelé növekvő gyökereim árnyékában.

Szép tested alabástrom illatú körvonalait érzem az ujjaimban

Eltáncolhatnám neked a boldogságot, énekelhetnék, közben énekelhetnék

is, dúdolva mindarról, ami szent, mindarról, ami elmúlt,

s arról is, ami majd lesz.

Elhalmozlak jóindulatú kedveskedéseimmel, hiába.

Kacagnak a gyermekek, nézik, amint élünk.

*Én csak csöndesen állok, a Duna-part csöndjével borítom egyre
hangosabb szívdobogásom.*

Aztán elmúlik ez is.

Nézem, milyen egyszerű kínlódás tekeredik a szívedre,

mint a Dunába ömlő fények, úgy ragyog a csókom a szádban.

A nyelvem hegyével kérdeztelek rólam és kérdeztelek a hitről.

Válaszoltál. De lámcsak a percek

*belevesznek az állandóan hullámozó boldogtalanságba, a fényekkel
szomjazó vízbe.*